

Els nostres concursos

Tercer: que tècnicament, és a dir, humanament, està més ben preparada que cap altre any.

Quart: el ser conscients que, així i tot, la Jornada és una realització mi-grada en comparació amb el que són capaços de fer els joves i les noies d'a-reu del món, segons hem vist al Congrés de Lourdes.

Les vostres activitats, campanyes, jornades, etc., han arrelat fonament en la nostra Comarca. Donen la impressió d'un moviment cada vegada més potent. Què intenta?

Es una mica trist que, a la nostra terra, ja tractem de potent un moviment quan aquest acaba d'assolir tot just la realitat, quan encara n'hi ha tants de nosaltres mateixos que no l'entendem prou, que ni ens sembla necessari.

Intenta fer viure —cada vegada amb més plenitud— una vida cristiana autèntica a la joventut de les comarques. Entenc que això és la única cosa que pot omplir totalment la seva vida.

No és possible despertar avui aquesta consciència, d'una manera eficaç, amb un treball isolat a cada poble. Per això intenta agermanar els joves i noies de tots els pobles i comarques, fer que se sentin units, seguint el mateix ideal, amb els de tota la diòcesi, de tota la nació i de tot el món.

Intenta formar joves i noies que siguin conscients de les seves responsabi-litats de tot ordre, que sàpiguen actuar d'una manera noble, recta i cristiana, tant en els moments decisius de la seva vida com en els que semblen indife-rents i vulgars.

Tu, que estimes i coneixes la joventut del Vallès, com la definiries?

Això no pot contestar-se amb unes ratlles.

La primera paraula que jo diria és aquesta, que pot ésser definitiva pel futur: la nostra joventut és bona. No, no; no és cap adulació. Fent de con-trapès a aquest elogi, hauria d'afegir-hi desseguida que sovint ens falta nervi i personalitat. Per això tenim, potser, poca capacitat d'entusiasmar-nos per un ideal, fins i tot quan el veiem clar.

Tenim un nivell acceptable de formació cultural i professional —sobretot en comparació amb altres llocs de la nostra terra— però també sovint no fem l'esforç que hauríem de fer per a augmentar aquest nivell. Devegades comen-cem a fer aquest esforç i ens falla la constància.

La nostra joventut —i això és un bon fruit de la vida moderna— és oberta, superant així esplèndidament la vella concepció d'una vida plena de recels i rancúnies entre veïns i pobles.

Quins et semblen els seus principals problemes?

El que sovint fem problemes de coses que no ho són. No sabem destriar els problemes importants de debò dels que només ho semblen. La formació per la vida del futbol. Els desplaçaments constants, les « motos », el cinema, l'es-port-espectacle, ens ajuden a aquest ofuscament dels problemes autèntics: el treball, l'amor, la formació per la vida.

En el camp del treball —ho dèiem ara mateix— hi ha massa pocs xicots que els entusiasmi fer un treball eficient i ben fet.

En el camp de l'amor i de la vida en general, hi ha massa egoisme. Estem tan convençuts que la vida ens ha de donar molt, que ens costa de comprendre que nosaltres encara hem de donar més.

L'arrel de molts problemes de la nostra joventut deu ésser la crisi de pater-nitat. Els joves es senten superiors als seus pares i sovint aquests no fan res per a desmentir-ho, per a guiar-los. Es bo poguer-se apoiar amb seguretat en el criteri robust i segur del pare; però moltes vegades aquest criteri no es tro-ba. Això és trist. Cal mirar que els nostres fills no puguin dir el mateix de nosaltres.

Marcel, encara que no ho vulguis reconèixer, els nostres nois i noies t'escolten i et fan cas. Què els recomanaries?

Que no m'escoltin i que no facin cas de mi. Mai ningú pot escoltar i fer cas d'una persona. D'una idea, sí. Més, com més noble i pura sigui aquesta idea.

Que busquin doncs, per ells mateixos, un ideal que no els pugui fallar en la seva vida. — M.

Enguany sembla que la Joventut d'Ac-ció Catòlica faci Concurs de Concursos, ja que uns darrera els altres ens hem anat engrescant i, segons tenim entès, ja n'hi ha tres d'organitzats i en ells s'està treballant molt activament, que això és el que convé.

Parlem en primer lloc del Concurs de Teatre, del qual, com de tots els altres, ja s'han publicat i enviat per la Comar-ca les respectives bases. Creiem que és una de les coses en les que molts dels que s'hi dediquen no hi posen potser prou interès ni sentit de superació, ja que la majoria de vegades, i especial-ment en els pobles, es solen fer repre-sentacions freqüents, sense que s'arribi a millorar, sempre, això sí, amb molt bona voluntat.

L'objectiu d'aquests concursos és que, fent una obra senzilla, com si fos «pels de casa», hi posem tot l'interès possible perquè surti el més perfecte que es pu-gui. Així és com es va millorant de mica en mica i s'arriba a aquell punt en que un no està prou convençut de la seva actuació i busca en la propera la supe-ració.

El Concurs Literari, que si bé no vo-lem dir que serveixi per a millorar la literatura —molts amb aquest tema s'han espantat—, sí que és molt interessant perquè ajuda a desplegar-se en l'ample camp de les lletres. Qui és que no hagi sentit dintre seu, alguna vegada, ganes d'esplicar una cosa que l'hagi commo-gut o sorprès? Si aquesta cosa la posés en un paper i la rectificqués més tard, segurament que en podria sortir una pàgina ben bonica i potser profitosa pels que la llegissin. Jo us demano, doncs, que us animeu, que encara hi sou a temps.

Referint-nos al Concurs de Fotografia, és una de les aficions més propagades, però potser no prou cuidades. La foto-grafia necessita un estudi i interès que a molts atrau. Qui no haurà contemplat moltes vegades escenes familiars, sense necessitat de «posar-s'hi bé», que són una vertadera joia? A més, sobre aquest tema hi ha una gran quantitat d'aspec-tes: festes, vida de família, objectes, arranjament de la llar, treball, etc.

Tots els concursos d'aquest any giren a l'entorn del lema: «Millorem les nos-tres llars», com a clausura d'aquesta campanya tan activa i profitosa que hem procurat entre tots tirar endavant.

M. Concepció Salamero

